

כאדם בין בני אדם. ילך לכינוסי עדות
ועמו כי אילו בשארן הוא ושכמותו בינם
לבין עצמם ונעשו כקצף חדש או כאצי-
לות חדשה. כמין סינאט מעל השלוחים
שהם השמרים או העם, היה זה ביה
עליון. שראוי היה לו כי ייקרא בנות משור-
געים. אך הוא אמר: המשורר הוא
המנצח במקלות, אך הוא גם — כטימור-
סולו השור. מעל המנצח המקלה הקוראים
קריאה אחידה. בתנופה ללא חרט
לה בסימפוזיה התשיעית אח
נעיימו שלו — טבורד להפליא. המקינ
את עצמו כנגד האטון. הוא המתקומם
הנצחי. בימי מהפכת אפשר שיהיה התולן
ראשונה. כדי כך שהוא הראשון. התובן
את קיום הכיבוש החדש והקיים לנצח
אולם באשר חלו קפאון וקרישות, באשן
החלדה הנמישות והתפשטו איריות, אי
צדק ונחשלות. הרי הוא הוא הנוחג תמי
את ענין החיים, כשם ששרשו האמית
מתמכר לענין הכלל. הוא המשורר
ודוק: באשר חלו קפאון וקרישות
ודק: כאשר החלדה הנמישות. העטן
כשהכל עומד על חודו של חרב. קומ
המשורר, התקומם!

ובכן, בלך אחי, לכינוס הסו-
רים, לא כראובן רשמעון לזי האתל
טים איש איש בלבטי הנעלים והפע
טים, אלא בישראל המתפוסס בדמיון
עק מהלכם, זעקת כאב וזעקת קר
בדמינו נחלה

ק ב ה ר ו ב י ם

(שייחוח מערב שבת לערב שבת)

למה הוא / מורשת הרעה שלנו, כינוס
סופרים, למן אדון הנביאים עד אחרון
תלמידי תלמידיו, מקהלה מפוארת על
שפעת קולותיה — וכקול גובר בו: צד-
פה נתתיך לבית ישראל — המהלכת
מערוצי התניך עד עתה גיוס הרע
הזה הוא תפקידו של כינוס הסופרים
עתה, שהוא כינוס מיוחד, לא בזמנו —
זמנם של כינוסים אלה הוא, ברגיל,
בימי הנוסח, לא במקומו — מקומם של
כינוסים אלה הוא, ברגיל, בתל-אביב,
משאלה היא. הזכרת הוא, כי הפעם יהיה
שלא כקודמיו — שיהיה גם במקומו
וגם בזמנו, יוכל, כי מקומו — ירוש-
לים, זמנו — בין המצרים.

נאום לשוררים — כך שם אחד
המאמרים החמים הנלהבים של גוסטב
לנדריאר, שראוי להזכירו בפרוס כי-
נוס הסופרים, הוא אמר שם: מכמה
צדדים מבקשים עתה לקרוא לו למשורר,
המכונה איש-הרעות, להנהגת עניני העם
הכלליים, ראוי שנהא נהירים ולא נשכו
ענין אחד: את הפסיכולוגיה העם והד
משורר נחיצות היא להם שיוזמנו יחד,
אך המשורר אינו תמיד משורר, וסן המוב
וכדרך הטבע הוא, כי כאחד מני רבים

של ה־ a, b, c הרפויים, ואילו כנסת
של אישירות מתלכד בה כוח קלוש
למדי של הרע הוא ככמות המבד-
ס לת כלפי כוחם של ה־ a, b, c הע-
זים.
סברה זו, היונקת מסברה כללית יותר,
— איכות הכלל, ביוחד כמסוד, היא מחו-
תה מערכי-חיריו — נמצאה ביטויה
הקלאסי במיטרת הנודעת: הסינאטורדים
אנשים טובים, אך הסינאט חיה רעה,
אולם דוקא אצלנו, אין אותה מיטרה
הופפול, כאן ניתן לומר: הסופרים גבי-
שים טובים, אך כינוסם מסמסות גרועה.

כינוס סופרים, שיימתח מהרתיים,
מן הרין שיוכיה כי אין הסכימה הזאת
אמת לאמיתה, הרי לשוננו קודם שידעה
את המונח: בני-סגולה, ידעה את המר-
שנו: עם-סגולה, והרי בכינוס הזה יתור
משנדרשת ההתחלקות של ה־ a, b, c
השונה אשר לראובן ולשמעון וללוי, נד-
רשת והתחלקות על הרע השוות של יש-
ראל, והרי הרע השווה, הפינסעלע יור,
שירות-השטן מתנכלה לכמות, לא א
בלבד שיש בכוחו להתגבר על ה־ a, b, c
ויהיו גם השוים ביותר, אלא שהוא בסיר-
כזמו עולה בערכו על ערכיהם, כי הרע

לכינוס הסופרים
כינוס וסופרים — אינם, כמק-
בל, הנוגן היפה ביותר, על כל פנים
מי שידוע אמיים ודרכם של כינוסי
הסופרים אצלנו (וזמני שאני יודעם,
ועידת הסופרים היא בשנים האחרונות
הכינוס היחיד, שהייתי במשתתפו) ית-
קשה שלא להפליג לסברה זאת. אמנם,
אפשר ויתחכם ויאמר, כי ההופעת הנות
אינה ערות לגנותם של הסופרים אלא
לשבתם. שכן יוכל להסתמך על הסכימה
הנודעת — אחת מנוסחתייה הנודעות
היא של גורדאו — המולכיה על שום
סוה כנסת של אנשים, שיש בהם סגולה
אי ייחוד, בעיקר בתחום-הריות, ערכה
מהות כנסת של אנשים שאין בהם
סגולה אי ייחוד כאלה, והזכחה היא,
בערך, כך: כנסת של אושכמים עולה
מרובה יותר משל כנסת של איש-הרעות,
שכן האי-שכמים הצד השווה שבהם, הרע
מרובה מן הצד השונה שבניהם,
ה־ a, b, c וכדומה, ואילו אישי
היחוד הצד השווה שבהם הרע פחות מן
הצד השונה שבניהם, ה־ a, b, c,
וכדומה, נמצא, שכנסת של אושכמים
מתלכד בה כוח גדוע למדי של הרע,
היא ככמות, הסבמלת את כוחם